

“Amb Alarte, tot continuaria igual”

L'advocat Manuel Mata (València, 1959), militant veterà del PSPV-PSOE adscrit al corrent Esquerra Socialista, s'ha marcat com a objectiu d'eixamplar la democràcia interna del partit. “Si no fem les coses bé –diu– passarem a ser irrellevants.”

Si us escullen secretari general del PSPV-PSOE, no cobrereu ni un cèntim i continuareu fent d'advocat. Seria un precedent històric.

—Els secretaris que hem tingut fins ara eren, a més, president de la Generalitat, diputat a les Corts espanyoles, a les Corts valencianes o alcaldes. Per què no tenir-ne un sense cap feina institucional?

—Us veieu en un judici al matí i en una reunió amb Fabra a migdia?

—Sens dubte. Ara bé, en comptes de dur 100 o 150 casos l'any, en duré una trentena. No renunciaré a la meua activitat professional, que és justament allò que em connecta amb el carrer.

—Aquests dies, a més de parlar amb clients, també parleu amb aspirants a liderar el PSPV. Quines conclusions n'heu extret?

—Amb Romeu ja fa molt que no hi parle; és qui menys conec. Amb Alarte, hi parle molt; amb Ximo, hi parle prou; amb Leire i amb Ciprià... Amb tothom qui té influència i capacitat d'influir-hi.

—Hi ha diferències ideològiques notables, entre vosaltres quatre?

—Bé, formem part de la gran família socialista, però cadascú té la seua manera de veure les coses. Veig clar, però, que el nostre *Manifest per una socialdemocràcia valenciana* és tautològic: el signari-em tots. En canvi, a la socialdemocràcia europea sí que hi percep projectes diversos: n'hi ha que volen un estat més fort i una política impositiva reequilibrada, basada en els impostos directes, i uns altres defensen posicions més liberals.

—I entre Joan Ignasi Pla i Jorge Alarte, els dos darrers secretaris gene-

ral del vostre partit, quines variacions hi heu advertit?

—Pla va fer un gran esforç per integrar el talent dispers que hi havia a l'entorn del partit: Miguel Mazón, Enrique Villarreal, Ana Noguera, Andrés Perelló... Però no va tenir sort a les eleccions, per bé que el 2003 va ser a punt de conformar el famós tripartit [amb Esquerra Unida i el Bloc Nacionalista Valencià, que no accedí a les Corts per tres dècimes]. Esperàvem que la consolidació del projecte influïra en els resultats del 2007, però no fou així. Alarte, al seu torn, hi ha esmerçat molts esforços, però el partit no és percebut com una alternativa. Per molt que s'hi esforçara, tot continuaria igual. És l'hora de fer coses diferents.

—Quines?

—Ara fa 25 anys, ací ningú no convocava una manifestació si els socialistes no hi anàvem amb les nostres banderes, per por de fracassar. Avui et demanen que no hi vages, que no hi dugues cap bandera, que no hi faces cap parlament o que no sigues a la primera filera. Ens cal un projecte nítidament d'esquerres i que camine de la mà dels valencians: que gaudesca i que patisca amb ells.

—Quan vau decidir-vos a fer aquest pas?

—La nit de les passades eleccions generals. M'ho havien suggerit, m'hi havien animat i m'havien pressionat, però fou aleshores, que me'n vaig convèncer.

—Amb no gaire temps per a preparar el congrés...

—No, però en canvi hi ha 150 persones alienes al partit que hi col·laboren: gent de la universitat, estudiants, jubi-

lats... Hem fet xarxa i hem fet una molt bona feina a la xarxa. A més, he recorregut més d'11.000 quilòmetres i he visitat més d'una cinquantena d'agrupacions. He parlat amb milers de militants i la sintonia és absoluta.

—Romeu diu que no formarà part de la nova executiva si no és com a secretari general. Sou del mateix parer?

—Les aliances no són necessàries. Hi ha 525 persones capacitades per a avalar els precandidats. Si tots quatre superem el 20 per cent dels avals dels delegats, no caldran pactes. I després, quan tothom hi haja dit la seua davant el plenari, el vot serà secret. Per tant, no ens cal parlar de cap pacte previ. Fer pactes previs ens duria a un xoc de trens: algú ofereix càrrecs a la direcció per a derrotar un altre que actua igual. Si ho fem així, qui guanye ja tindrà l'executiva dissenyada i dividirà el partit per la meitat. L'única alternativa seriosa és que els delegats escullen entre tres o quatre candidats, cosa que ens reforçaria com a partit i rebaixaria la tendència a l'enfrontament que patim.

—I si Alarte us cedeix uns pocs avals perquè supereu el tall i us disputeu amb Puig l'espai crític?

—No m'ho puc imaginar. És com si jo diguera a una persona que pensa avalar-me que no ho faça i que avale aquell altre que no m'agrada... La qüestió és si els delegats volen triar entre dues opcions o tres. Ara bé, potser n'hi haurà que no em votaran però que m'avalaran, a fi que hi haja tres candidats. És l'única forma d'evitar una confrontació bipolar.

—Alarte, que no hi ha estat ni quatre anys, no mereix completar el període de vuit recomanat en política?

—Jo no vaig participar a l'11è congrés, però vaig parlar amb ell i vaig trobar bé que li donaren aquella oportunitat. Va generar unes expectatives importants: una persona jove, amb vitalitat, apassionada i decidida a trencar amb hàbits històrics dolents d'aquest partit. La seua posició de feblesa, però, l'ha dut a fer coses incorrectes i a prescindir d'alguna gent en benefici dels tripijocs interns. El seu projecte no s'ha consolidat, ni de bon tros. A la societat valenciana no hi ha un clam perquè el PSPV guanye les eleccions. Ans al contrari, ens ha atorgat un paper secundari i, si no fem les coses bé, passarem a ser irrellevants.

—Votareu contra la seua gestió com a secretari general, doncs.

PRATS I CAMPS

“No tinc problema que Alarte continue com a síndic”

—Sí, com ja vaig fer amb la de Zapatero al congrés federal. Aquest partit, els darrers quatre anys, ha estat incapaç d’articular la democràcia d’una manera radical. Si ho haguérem fet, ara no parlariem d’avals, sinó de les nostres propostes. Jo vull crear una banca pública valenciana, un impost turístic d’un euro el dia i retornar l’impost de successions i donacions... Parlariem de continguts i no tant de les persones. I Alarte ha fracassat en democràcia interna, no ha fet atractiu el partit—que ha perdut una quarta part dels militants— i els resultats electorals són pessims, sobretot perquè el PP, en aquest temps de corrupció i malbaratament, ha perdut molts vots. Nosaltres, però, ens n’hem deixats el doble. La gestió mereix un vot contrari, sense pal·liatius.

—Si Alarte perd aquesta votació, estarà legitimat per a presentar-se igualment a la secretaria general?

—No, ningú no podria estar-ho. Les persones no podem reinventar-nos cada dia. N’hi ha que miren de fer-ho, tant a l’àmbit institucional com a l’orgànic. Jo, en canvi, sempre he dit les mateixes coses: quan defensava el vot lliure de cada delegat, uns altres s’hi oposaven, i ara que defense la tesi d’un militant, un vot, fan igual. Sempre he pensat que aquest era el component bàsic de l’esquerra: lluitar pel centre polític és irrellevant. Acostar-se al PP en matèries com la negativa a una moratòria urbanística o amb la defensa del pla hidrològic em sembla una barbaritat.

—L’Alarte atractiu del 2008 de què parlàveu adés defensava just això.

—La política no és cap laboratori. La política és tenir un concepte clar d’allò que vols i no fer-hi passes enrere. Si allò que defenses és encertat, la gent s’hi afegeix. A les societats més iguals, la felicitat és més elevada.

—Acceptaríeu que Alarte continuara com a portaveu a les Corts, en cas que fóreu secretari general?

—Si volguera continuar-hi, jo no tindria cap problema. Seguesc molt l’acti-

“Fer pactes previs ens duria a un xoc de trens”

vitat parlamentària i fa una bona tasca. Un projecte polític té moltes branques; Ximo podria ser el nostre referent al parlament espanyol i qui establira les relacions amb la direcció federal, com Leire.. Jo comptaria amb tothom.

—I us presentaríeu a les primàries en què es designarà el pròxim candidat a la Generalitat, supose.

—Si sóc elegit secretari general, de segur que sí. Si no, dependrà de les ganes que en tinga en aquell moment i de què em demane la gent.

—Les primàries del 2014 seran més obertes que mai: també hi votaran simpatitzants. Tindríeu més opcions que no en un congrés nacional com aquest, amb només 515 delegats?

—Sí, perquè hi ha sintonia entre el que proposem i el que pensen els afiliats.

Victor Maceda